

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Nabofamilierne.

Citation: Andersen, H. C.: "Nabofamilierne.", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-workid73242/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

[15]

Nabofamilierne.

[17] Man skulde rigtignok troe at der var noget paa Færde i Gadekjarret, men der var ikke noget paa Færde! Alle Ænderne, ligesom de allerbedst laae paa Vandet, nogle stode paa Hovedet, s for det kunne de, satte med Eet lige i Lønd; man kunde see i det vaade Leer Sporene af deres Fødder, og man kunde høre et langt Stykke borte at de skreg. Vandet kom ordentlig i Bevægelse, og nylig var det blank, som et Speilglas, man saae deri hvert Træ, hver Busk tæt ved, og det gamle Bondehuus med Hullerne 19 i Gavlen og Svalereden, men især det store Rosentræ fuldt af Blomster, der hang fra Muren næsten lige ud over Vandet, og deri stod det Hele, ligesom et Skilderi, men Altsammen paa Hovedet; og da Vandet kom i Uro, saa løb det ene i det andet, hele Billedet var væk. To Andefjer, der faldt af Ænderne, som fysi, [18] vippeede ordentlig op og ned, med Eet toge de Fart, ligesom om der var Vind, men der var ingen Vind, og saa laa de stille, og Vandet blev speilglat igjen, man saae tydeligt Gavlen med Svalereden, og Rosentræet saae man; hver Rose spillede sig; de vare saa delige, men de vidste det ikke selv, for Ingen havde 20 sagt dem det. Solen skinnede ind imellem de fine Blade, der var saa fyldte med Duft; og det var for hver Rose, ligesom for os, naar vi ere ret lykkelige henne i Tanker.

»Hvor det er dejligt at være til!« sagde hver Rose, »det Eneste

m Collin 36, 4^e 1:30. 4 bl. med overklæbninger, slutter 121,28 at see gamle. Overskriften averteret; bladene folieret 1-2-3-4, med blyant og ikke i fortsættelse af foreg. eventyr; dog nok trykmanuskript.

A NE 4-47 s. 16-88 (Eibl. 618).

B EP-50 s. 431-44 m. 3 ill., deraf 1 på indsat blad. B¹ EP-54.

C SS 26-55 s. 132-138.

D EHP 2-83 s. 33-102 m. 3 ill.

4 stode] stod B. 7 skreg] skreg D. - ordentlig] ordentligt D. 14 væk] borte D. 20 ene] sine fejl A.

s HCA II

jeg veed at ønske, er at jeg kunde kysse Solen, fordi den er saa varm og klar. – Ja, Roserne dernede i Vandet vilde jeg ogsaa kysse! de ligne os ganske accurat; jeg vilde kysse de søde Fugleunger dernede i Reden; ja der er ogsaa nogle oven over os! de stikke Hovederne ud og pippe saa smaat; de have slet ingen Fjer, som deres Fader og Moder. Det er gode Naboer, vi have, baade dem oven over og neden under. O, hvor det er deiligt at være til!»

De smaa Unger oppe og nede, – ja de nede var kun Skin i Vandet, – vare Spurve, Fader og Moder vare Spurve; de havde taget den tomme Svalerede fra ifjor, i den laa de og vare hjemme.

»Er det Ællingebørn, som svømme der?» spurgte Spurveungerne, da de saae Andefjerene drive paa Vandet.

»Gjør fornuftige Spørgsmaal naar I spørge,« sagde Moderen; »See I ikke, at det er Fjer, levende Kjoletsøi, som jeg har det og I faae det, men vort er finere! Gid vi ellers havde dem heroppe i Reden, for de varme. Jeg gad vide hvad det var, som forskrækkede Ænderne! der maa have været noget i Vandet, for mig var det vist ikke! skjøndt jeg sagde rigtig nok noget stærkt »pipe til Jer! De tykhovedede Roser burde vide det, men de veed ingen Ting, de saa kun paa sig selv og lugte. Jeg er inderlig kjed af de Naboer!« –

»Hør de søde smaa Fugle deroppe!« sagde Roserne, »de begynde nu ogsaa paa at ville synge! – De kunne ikke, men det kommer nok! – Hvor det maa være en stor Forsielse! Det er ganske morsomt at have saadanne lystige Naboer!« –

I Gallop kom i det samme to Heste, de skulde vandes; en Bondedreng sad paa den ene, og han havde taget alle sine Klæder af undtagen sin sorte Hat; den var saa stor og bred. Drengen flisitede ligesom om han var en lille Fugl, og red saa ud i det dybeste af Gadekjæret; og da han kom over mod Rosentræet, rev han en af Roserne af og stak op i Hatten, saa troede han at være rigtig pyntet, og red saa bort med den. De andre Roser saae efter deres Søster, og spurgte hinanden: »hvor reiste hun hen?» men det vidste Ingen.

»Jeg gad nok komme ud i Verden!« sagde den Ene til den Anden, »men her hjemme i vort eget Grønne er ogsaa deiligt! om Dagen er Solen saa varm og om Natten skinner Himlen end-

1 at jeg kunde] at jeg kunde fejl C, at jeg kunde D, men at kunne SS 2. 15 spørge,] spørge. A. 15 See] mA, Seer B, seer B². 21 -hovedede] -hovede m, -hovedede A, -hovede B. 35 stak] stak den D. 35 hinanden] hverandre D.

nu smukkere! det kan vi see igjennem de mange smaa Huller, der er paa den!»

Det var Stjernerne, som de troede hver vare et Hul, for Roserne vidste det ikke bedre.

5 »Vi live op om Huset,« sagde Spurvemoderen, »og Svale-
reder bringe Lykke,« sige Folk; »derfor ere de glade ved at have
os! men de Naboer der, saadan en heel Rosenbusk op ad Muren,
setter Fugtighed; jeg tænker den kommer nok bort, saa kan
10 der dog groe et Korn. Roser ere kun at see paa og at lugte til,
eller i det høieste at stikke i Hatten. Hvert Aar, det veed jeg fra
min Moder, saa falde de af, Bondekonen sylter dem med Salt,
de faae et fransk Navn, som jeg ikke kan sige, og heller ikke bry-
der mig om; og saa lægges de paa Ilden, naar der skal lugte
godt. See, det er deres Løvnetsløb! de ere bare for Øine og Næse.
15 Nu veed I det!»

Da det blev Aften og Myggene dansede i den varme Luft, hvor Skyerne vare saa røde, kom Nattergalen og sang for Roserne: at det Skjønne var som Solskinnet i denne Verden; og at det Skjønne levede altid. Men Roserne troede at Nattergalen
[24] sang om sig selv og det kunde man jo ogsaa tænke. Det faldt dem slet ikke ind, at det var dem, der skulde have Sangen, men glade vare de ved den og tænkte paa, om ikke alle de smaa Spurve-
Unger ogsaa kunde blive til Nattergaler.

»Jeg forstod meget godt hvad den Fugl sang!« sagde Spurve-
25 ungerne, »der var bare et Ord, jeg ikke forstod: Hvad er det Skjønne?»

»Det er Ingenting!« sagde Spurvemoderen, »det er bare saadanne et Udseende. Oppe paa Herregaarden, hvor Duerne har deres eget Huus, og hver Dag faae Ærter og Korn strøet i Gaarden, — jeg har spist med dem og det skal I ogsaa komme til! siig mig, hvem Du omgaaes, saa skal jeg sige dig, hvem Du er! —
30 der oppe paa Herregaarden har de to Fugle med grønne Halse og en Top paa Hovedet; Halse kan brede sig ud, som var den et stort Hjul, og den har alle Couleurer, saa at det gjør ondt i
35 Øinene; Paafugle kaldes de, og de er det Skjønne! De skulde pilles lidt, da saac de ikke anderledes ud, end vi andre. Jeg havde hugget dem, dersom de ikke havde været saa store!»

»Jeg vil hugge dem!« sagde den mindste Spurveunge og han havde endnu ikke Fjer.

1 smukkere] smukkere fejl A. 3 hver vare et Hul] der var et Hul resten til
øver var et Hul resten til vare hver et Hul m, hver vare et Hul A, vare Huller B.
24 Nattergaler] Nattergale B. 25 der] s. sigt. A.

Inde i Bondehuset boede to unge Folk; de holdt saa meget af hinanden, de vare saa flittige og reske, der var saa nydeligt hos dem. Søndagmorgen gik den unge Kone ud, tog en heel Haandfuld af de smukkeste Roser, satte dem i Vandglasset og stillede det midt paa Dragkisten. 5

»Nu kan jeg see, det er Søndag!« sagde Manden, kyssede sin søde, lille Kone, og de satte sig ned, læste en Psalme, holdt hinanden i Hænderne, og Solen skinnede ind af Vinduerne paa de friske Roser og paa de unge Folk.

»Det er jeg kjed af at see paa!« sagde Graaspurve-Moderen, 10 som fra Reden kiggede lige ind i Stuen; og saa fløj hun.

Det samme gjorde hun næste Søndag, thi hver Søndag kom der friske Roser i Glasset og altid blomstrede Rosenhækken lige smukt; Spurve-Ungerne, der nu havde faaet Fjer, vilde gjerne flyve med, men Moderen sagde: »I blive!« og saa bleve de. 15 Hun fløj, men hvordan hun nu fløj eller ikke, med eet hang hun fast i en Fuglesnare af Hestehaar, som nogle Drengene havde bundet paa en Green. Hestehaarene trak sig fast om Benet, o saa fast, som om det skulde skjæres over; det var en Pine, det var en Skræk; Drengene sprang lige til og greb Fuglen, og de greb saa 20 gruelig haardt. »Det er ikke andet, end en Spurv!« sagde de, men de lod den dog ikke flyve igjen, de gik hjem med den og 25 hver Gang den skreg, sloge de den paa Nøbet.

Inde i Bondegarden stod der en gammel Karl, der forstod at lave Sæbe til Skjægget og til Hænderne, Sæbe i Kugler og Sæbe 25 i Stykker. Det var saadan en omvarende lystig gammel En, og da han saa Graaspurven, som Drengene kom med, og som de sagde at de slet ikke brød sig om, sagde han: »skal vi gjøre den skjøn« og det gjøs i Spurve-moderen, da han sagde det. Og op af sin Kasse, hvori der laa de deiligste Couleurer, tog han en heel 30 Mængde skinnende Bogguld, og Drengene maatte løbe ind at skaffe et Æg, og af det tog han Hviden og den smurte han hele Fuglen over med, og klinede saa Bogguldet paa, saa var Spurve-moderen forgyldt; men hun tænkte ikke paa den Stads, hun rystede over alle Lemmer. Og Søbemanden tog en rød Lap, han 35 rev den af Føret i sin gamle Trøje, klippede Lappen til en taktet Hænkam, og klbistrede den paa Hovedet af Fuglen.

»Nu skal I see Guldflugten flyve!« sagde han og slap Graaspurven, der i den grueligste Fortærdelse fløj afsted i det klare Solskin. Nei, hvor den skinnede! alle Graaspurve, selv en stor 40

15 bleve] blev m, bleve A, blev B-C, bleve D. 23 sloge] slog m, sloge A, slog B-C, sloge D. 30 Couleurer] Farver D.

Krage, og det ingen Aars Unge, bleve ganske forskrækkede for [24] det Syn, men de fløj dog bag efter, for de vilde vide hvad det var for en fremmed Fugl.

»Hvorfra! hvorfra!« skreg Kragen.

5 »Tøv lidt! tøv lidt!« sagde Spurvene. Men den vilde ikke tøve lidt; i Angest og Forfærdelse fløj hun hjemad; hun var nærvet at synke til Jorden og altid kom der flere Fugle til, smaa og store; nogle fløj lige tæt ind paa den for at hugge løs. »See'ken en! see'ken en!« skreg de Allesammen!

10 »See'ken en! see'ken en!« skreg Ungerne, da hun kom henimod Reden. »Det er bestemt en Paaflugle-Unge, der ere alle Couleurer, som skjære i Øinene, som Moer sagde: pip! det er det Skjønne!« Og saa huggede de med deres smaa Næb, saa at det ikke blev muligt for hende at slippe ind, og hun var saaledes 15 af Forfærdelse, at hun ikke længer kunde sige pip, end sige: jeg er Eders Moder. De andre Fugle huggede den nu alle, saa hver Fjer gik af, og blodig sank Spurvemoderen ned i Rosenbækken.

»Det stakkels Dyr!« sagde Roserne. »Kom vi skulle skjule Dig! Held dit lille Hoved op til os!«

20 Spurvemoderen bredte endnu engang Vingerne ud, knugede dem saa fast til sig igjen og var død hos Nabofamilien, de friske, smukke Roser.

»Pip!« sagde Spurveungerne i Reden. »Hvor Mutter bliver [25] af, det kan jeg ikke begribe! Det skulde dog ikke være en Fif 25 af hende, at vi nu maa skotte os selv. Huset har hun ladet os beholde til Arvepart! men hvem af os skal have det alene, naar vi faae Familie.«

»Ja, jeg kan ikke have Jer Andre her, naar jeg udvider mig med Kone og Børn!« sagde den mindste.

30 »Jeg faaer nok flere Koner og Børn end Du!« sagde den anden.

»Men jeg er ældst!« sagde en tredje. Allesammen kom de op at skjændes, de sloge med Vingerne, huggede med Næbet, og bums, saa blev den ene efter den anden puffet ud af Reden. Der 35 lase de, og vrede vare de; Hovedet hældte de heelt om paa den ene Side og saa plirrede det Øie, som vendte op; det var nu deres Maade at mule paa.

Lidt kunde de flyve, og saa øvede de sig noget mere, og bleve

3 fremmed] fornem B*. 9, 10 skreg] skreg . . . skrege m, skreg A-C, skrege D.
17 red] lige ned m. 24 fast] aast fejl A. 23 Hvor] rettet fra hvor m, foranstående
komme derfor rettet her; hvor C, punktum og Hvor D. 38 bleve tilsidst] bleve de
tilsidst C, tilsidst bleve de D.

tilsidst enige om, at for at kunne kjende hinanden igjen naar de mødtes i Verden, vilde de sige: pip! og skrahe tre Gange med det venstre Been.

Den Unge, som blev tilbage i Reden, gjorde sig saa bred den kunde, den var jo nu Huuseier, men længe varede det ikke. — Om Natten skinnede den røde Ild gjennem Ruderne, Flammerne sloge frem under Taget, det tørre Straa gik op i Lue, hele Huset brændte, og Spurveungen med, derimod kom de unge Folk lykkelig bort.

Da Solen næste Morgen var oppe og Alt syntes saa forfrisket [26] som efter en mild Nattesøvn, stod der af Bondehuset ikke andet tilbage, end nogle sorte, forkullede Bjælker, der hældede sig op til Skorstenen, som var sin egen Herre; det røg stærkt fra Grunden, men foran den stod frisk og blomstrende det hele Rosentræ, der spillede hver Green og hver Blomst i det stille Vand. 15

»Nei hvor deilig de Roser staae der foran det nedbrændte Huus!« raabte en Mand, som kom forbi. »Det er det yndigste lille Billede! det maa jeg have!« og Manden tog op af Lommen en lille Bog med hvide Blade, og han tog sin Blyant, for han var en Maler, og tegnede saa det rygende Gruus, de forkul- 20 lede Bjælker op til den hældende Skorsteen, for den hældede meer og meer, men allerforrest stod den store, blomstrende Rosenhæk, den var rigtignok deilig, og var jo ogsaa ene Skyld i at det Hele blev tegnet.

Op ad Dagen kom forbi to af Graaspurvene, som vare fødte 25 her. »Hvor er Huset!« sagde de, »hvor er Reden! — Pip, Alting er brændt op og vor stærke Broder er brændt med! det fik han fordi han beholdt Reden. — Roserne ere slupne godt fra det! de staae endnu med røde Kinder. De sørgte da ikke for Naboens Ulykke. Ja jeg taler ikke til dem, og grimt er her, det er min 30 Mening!« Saa fløi de.

Ud paa Efteraaret var det en deilig Solskinsdag, man kunde [27] ordenlig tro, man var midt i Sommeren. Der var saa tørt og reent i Gaarden foran den store Trappe hos Herremændens, og der gik Duerne, baade sorte og hvide og violette, de glinsede i 35 Solskinnet og de gamle Duempødre brusede sig op og sagde til Ungerne, »staa i Gruppe! staa i Gruppe!« — for saa toge de sig bedre ud.

1 hinanden] hverandre D. 8 unge] unge fejl A. 14 Irisk] Irisk fejl A. 17 raabte] sagde D. — Det] foranstående kamra rettet til punktum som m; det B². 20 forkullede] sor- fejl A. 36 Solskinnet] Solskinn et fejl A. — sig] sig fejl A. 37 toge] tog B-C, toge D.

»Hvad er det smaa Graa, der løber mellem os!« spurgte en gammel Due, som havde Rødt og Grønt igjennem Øinene.
»Smaa Graa! smaa Graa!« sagde hun.

»Det er Spurve! skikkelige Dyr! vi have altid havt Ord for at være fromme, og saa faae vi lade dem pille op! – De tale ikke med og skrabe saa net med Benet!«

Ja de skrabede, tre Gange skrabede de med det venstre Been, men de sagde ogsaa Pip og saa kjendte de hverandre, det var tre Spurve fra det afbrændte Huus. –

10 »Her er overmaade godt at sæde!« sagde Spurvene.

Og Duerne gik rundt om hverandre, brystede sig og havde indvendig Mening.

»Seer du Brysteduen?« sagde den ene om den anden, »og seer du hende, hvor hun sluger Ærter? hun faaer for mange! hun [28] faaer de bedste! kurr kurr! seer du hvor hun der bliver skaldet i Kammen! seer du det søde, det arrige Dyr! knurre, knurre!« og saa skinnede paa dem Allesammen Øinene røde af Arrighed.
»Staa i Gruppe, staa i Gruppe! Smaa Graa! smaa Graa! Knurre, knurre, kurre!« gik det i et Væk og saaledes gaar det 20 endnu om tusinde Aar.

Graaspurvene spiste godt, og de hørte godt, ja de stillede sig endogsaa op, men det klædte ikke; mætte vare de; saa gik de fra Duerne og sagde indbyrdes deres Mening om dem, hoppede saa ind under Havestakittet, og da Døren der til Havestuen stod 25 aaben, hoppede den ene op paa Dørtrinnet, han var overmæt og derfor modig: »pip!« sagde han, »det tør jeg!« – »pip!« sagde den anden, »det tør jeg ogsaa og lidt till!« og saa hoppede han ind i Stuen. Der var ingen Folk derinde, det saae den tredje 30 ind, eller slet ikke! det er ellers en løierlig Menneske-Rede den! og hvad her er stillet op! nei hvad er det!«

Lige foran Spurvene blomstrede jo Roserne, de spillede sig der i Vandet, og de kullede Bjælker laase op til den faldefærdige Skorsteen! – Nei, hvad var dog dette! hvor kom det ind i 35 Herregaards-Stuen?

Og alle tre Spurve vilde flyve hen over Roser og Skorsteen, [29] men det var en flad Væg, de fløj imod; det Hele var et Maleri,

3 hun] *hørefter kommo, fejl* A. 9 fra det afbrændte] af det afbrændte B², fra det nedbrændte C, fra det afbrændte D. 25 hun der] hun der m, men der uklart overtaget, hun der A, hun B. 19 knurre!] omgl. A. – i et Væk] uopmærk D. 36 alle] m usikkert, Alle AB, alle B². – Roser og Skorsteen] Roserne og Skorstenen D.

et stort, prægtigt Stykke, som Maleren havde gjort efter sin lille Tegning.

»Pip!« sagde Spurvane, »det er Ingenting! det seer bare ud! Pip! det er det Skjønne! Kan du begribe det, for jeg kan ikke!« og saa fløi de, for der kom Mennesker i Stuen. 5

Nu gik der baafe Aar og Dag, Duerne havde mange Gange knurret, for ikke at sige knurret, de arrige Dyr! Graaspurvane havde frosset om Vinteren og levet høit om Sommeren; de vare allesammen forlovede eller gifte, eller hvad man nu vil kalde det. Unger havde de, og Enhvers Unge var, naturligviis, den kjøn- 10 neste og den klogeste; en fløi her og en fløi der, og mødtes de, saa kjendtes de paa »pip!« og tre Skrab med det venstre Been. Den ældste af dem, det var nu saadan en gammel En, hun havde ingen Rede og hun havde ingen Unger; hun vilde saa gjerne en Gang til en stor By og saa fløi hun til *Kjøbenhavn*. — 15

Der laa et stort Huus med mange Couleurer; det laa lige ved Slottet og Canalen, hvor der vare Skibe med Æbler og Potter. Vinduerne vare bredere for neden end for oven, og kiggede Spurvane derind, saa var hver Stue, syntes dem, ligesom om de saas ned i en Tulipan, alle mulige Couleurer og Snirkler, og 20 midt i Tulipanen stode hvide Mennesker; de vare af Marmor, [30] nogle vare ogsaa af Gips, men det kommer ud paa Eet for Spurve-Øine. Oven paa Huset stod en Metalvogn med Metalheste for, og Seirens Gudinde, ogsaa af Metal, kjørte dem. Det var Thorvaldsens Museum. 25

»Hvor det skinner! hvor det skinner!« sagde Spurvefrøkenen, »det er nok det Skjønne! pip! her er det dog større end en Paafugl!« hun huskede endru paa fra Lille af, hvad der var det største Skjønne, Moderen kjendte. Og hun fløi lige ned i Gaarden; der var ogsaa prægtigt, der var malet Palmer og 30 Grene og ad Væggene, og midt i Gaarden stod en blomstrende stor Rosenbusk; den hældede sine friske Grene med de mange Roser hen over en Grav; og hun fløi derhen, for der gik flere Spurve, »pip!« og tre Skrab med det venstre Been; den Hilsen havde hun mange Gange gjort i Aar og Dag, og ingen havde 35 forstaaet den, for de, som ere skildte ad, de træffes ikke hver Dag; den Hilsen var blevet til Vane, men idag var der to gamle Spurve og en Unge, der sagde »pip!« og skrabede med det venstre Been.

[14 gjørne] Aerofer *honna A* (misforståelses af en oserbægning i m). 18 kiggede] kigede D. 25 Thorvaldsens] Thorvaldsens fejl B^c, Thorvaldsens D. 33 Roser] Nosar fejl A.

»Ih see god Dag, god Dag!« det var tre Gamle fra Spurve-
reden og saa en lille en af Familien. »Ska! vi træffes her!« sag-
[31] de de. »Det er et fornemt Sted, men her er ikke meget at se.
Det er det Skjønne! pip!«

5 Og der kom mange Folk fra Sidekamrene, hvor de prægtige
Marmorskikkelser stode, og de gik hen til Graven, der gjemte
den store Mester, som havde formet Marmorstøtterne, og Alle
som kom, stode med lysende Ansigter om Thorvaldsens Grav,
og Enkelte opsamlede de affaldne Rosenblade og gjemte disse.

10 Der vare Folk laugveis fra; de kom fra det store England, fra
Tydskland og Frankerige; og den skønneste Dame tog en af
Roserne, lagde den ved sit Bryst. Da troede Spurvene at Roser-
ne regjerede her, at det hele Huus var bygget for deres Skyld,
og det syntes de var rigtignok lidt for meget, men da Mønne-
15 skene allesammen gjorde af Roserne, saa vilde de ikke staae til-
bage. »Pip!« sagde de, feiede Gulvet med deres Hale, og saae
med det ene Øie paa Roserne; længe saae de ikke, før de vare
visse paa at det var de gamle Naboer; og det var det ogsaa.
Maleren, som havde tegnet Rosenbusken ved det nedbrændte
20 Huus, havde siden ud paa Aaret faaet Lov til at grave den op,
og da givet Bygmesteren den, thi ingen Roser var deiligere; og
han havde sat den paa Thorvaldsens Grav, hvor den, som Bil-
[32] ledet paa det Skjønne, blomstrede og gav sine røde, duftende
Blade at bæres som Brindring til fjerne Lande.

25 »Har I faaet Ansættelse herinde i Byen!« spurgte Spurvene.
Og Roserne nikkede; de kjendte de graae Naboer og bleve saa
glade ved at see dem.

»Hvor det er velsignet at leve og blomstre, at see gamle Ven-
ner og hver Dag milde Ansigter! Her er ligesom om det hver
30 Dag var en stor Helligdag!«

»Pip!« sagde Spurvene, »jo det er de gamle Naboer! deres
Herkomst fra Gadekjæret huske vi! pip! hvor de ere komne
til Høre! Somme komme da ogsaa sovende til det. Og hvad Rart
der er ved saadan en rød Klat, veed jeg ikke! - Og der sidder
35 da et vissent Blad, for det kan jeg see!«

Og saa nippede de i det, saa at Bladet faldt af, og friskere og
grønnere stod Træet, og Roserne duftede i Solskinnet paa Thor-
valdsens Grav, til hvis udsødelige Navn deres Skjønhed sluttede
sig.

5 Sidekamrene] Sideverelserne D. 6 stode] stod B, stode B³. 11 Frankerige]
Frankrig D. - og den ..., lagde] den ..., og lagde B.